

е право-то и него да употрѣблява въ писаніе-то си. Съ тоя начинъ отъ языка ни ще ся образува така дѣ речемъ, едно нарѣчіе по-чисто и по-право, кое то ще може да послужи за добръ писменъ языкъ. Въ него ако да нѣма нѣкаквх чуждицъ, спр. нѣчто извънъ свойства-та на Българскій языкъ, то той испрво ще да стане общъ говоримый языкъ на учены-ты, а испослѣ ще има благотворно вліяніе и на говора въ народа та и него ще исправи нѣколко Цръковно-Славянскія языкъ само съ рѣчи-ты си може да послужи намъ за ръководство, по него да ся оправяме, за да познаваме кое е право и кое е криво въ рѣчи-ты на говоримый ни языкъ, него можемъ и треба да земемъ нѣкои рѣчи-кои-то сж излѣзли изъ употрѣбленіе въ разговора, а щжтъ ни станжтъ потребны. А зачто-то нвъ тоя языкъ има, както ся каза, много чуждицъ, коя-то ся е всѣяла въ него още кога сж прѣжданы Црък книги на тоя языкъ и послѣ кога ся исправяжъ спорядъ Русско-то нарѣчіе; то трѣбва да ся внимае да не земаме чуждо-то за свойственно на тоя языкъ и да искаме да го прѣнесемъ и въ сегашный нашый; зачто-то то за нѣчто ще остане такова всегда като присаде-но, и мжно ще ся прихване, мжно ще го приеме и усвои народъ-тъ. И оныя рѣчи, кои-то можемъ да земемъ отъ Цръковный языкъ, трѣбва да по прѣправимъ спорядъ сегашный нашый, та